

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/36/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2109231842
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2109231842.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: SKC TRADING, s.r.o., Trnava, Tamaškovičova 17, zast. advokátkou: JUDr. Mária Konrádová, Nitra, Farská 9, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva financií Slovenskej republiky, Bratislava, Štefanovičova 5, o 31.029,83 eur s príslušenstvom, o odvolaniach oboch účastníčok proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 21. decembra 2012 č. k. 12C/179/2009 - 331 takto

rozhodol:

Odvolačný súd odvolanie žalobkyne **o d m i e t a**.

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni (v čase vydania rozsudku vystupujúcej ešte pod pôvodným obchodným menom „TELEXIS“) 12.152,24 eur a to do 3 dní; II. v zostávajúcej časti (čo do 18.877,59 eur ako rozdielu sumy požadovanej žalobkyňou a tej, ktorá bola prisúdená) žalobu zamietol; III. žalovanej nepriznal náhradu trov konania a IV. žalobkyni vrátil nespotrebovaný preddavok „na vykonanie dokazovania“ v sume 150 eur „po právoplatnosti rozsudku prostredníctvom Okresného súdu Trnava“ (?), čiže seba samého). Rozhodol tak inak potom, čo tzv. medzitimným rozsudkom z 23. júna 2010 č. k. 12C/179/2009-161 konštatoval opodstatnenosť základu nároku žalobkyne na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Daňového úradu Trnava a čo takýto rozsudok tunajší súd v odvolacom konaní (rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 21. júna 2011 č. k. 9Co/256/2010-198) potvrdil. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d/ a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. c/, § 9, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, § 18 ods. 2 a § 25 ods. 1 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“, u ktorého za rozhodné bolo vzaté znenie zákona účinné do 31. decembra 2012 vrátane, teda ešte pred jeho novelizáciou zákonom č. 412/2002 Z. z. - pozn. odvolacieho súdu); § 15 ods. 1 a 17, § 25a a 35b ods. 7 a 10 zákona SNR č. 511/1992 Zb. (o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, ďalej tiež len „zákon o správe daní“, dielom citovaného v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2007 a dielom v znení neskoršom) a § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Vecne nad rámec už skoršieho uzavretia otázky nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (podliehajúceho tzv. rezortnému ministerstvu, reprezentujúcemu v tejto veci štát), spočívajúceho v prieťahoch pri výkone daňovej kontroly, v nedodržaní maximálnej doby prerušenia konania pred takýmto orgánom a (do tretice) v okamžitom prerušení konania až do času prijatia

odpovede, majúcej byť poskytnutej Colným riaditeľstvom SR (hoci správnym postupom by tu bolo prerušenie konania najvyššie na 30 dní s až následným uvažovaním správcu dane o predĺžení lehoty pre pretrvávajúci beh iného konania významného pre rozhodnutie v prerušovanom konaní, za aké konanie ale podľa názoru súdu nešlo považovať medzinárodné dožiadanie) mal za to, že žalobkyni ako dôsledok nesprávneho úradného postupu vznikla i škoda a existovala tu tiež príčinná súvislosť medzi tzv. škodnou udalosťou a škodou (zavinenie pre objektívny charakter zodpovednosti preukazovať potrebné nebolo); náhrada však nepatrila v celej požadovanej výške. Z položiek zadefinovateľných ako skutočná škoda za preukázanú i s atribútom nevyhnutnosti šlo považovať len sumu 154,28 eur na platbách žalobkyne za úradné preklady listín (a naopak u sumy 18.750 eur žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno najmä na ich nevyhnutnosť). V prípade ušlého zisku podnikajúcej obchodnej spoločnosti potom síce neexistujú kogentné (donucujúce) pravidlá, ako má súd postupovať pri výpočte, ak sa tu však tvrdilo a bolo i preukázaným zmarenie zamýšľaného podnikateľského zámeru vo výške obdržania žalobkyňou minimálneho výnosu z prostriedkov, nevrátených jej Daňovým úradom Trnava včas (vo výške úrokov pri úveroch poskytovaných v rozhodnom období nefinančným spoločnostiam po odpočítaní sankčného úroku), na dosiahnutie takéhoto zisku by v prípade nedostatku nástupu tzv. škodnej udalosti bolo treba usúdiť a akceptovať nešlo výhrady žalovanej, týkajúce sa zmluvy o pôžičke, podstatou ktorých bola neobvyklosť pôžičky, resp. jej dojednanie medzi personálne prepojenými osobami za iným účelom, než pre dosiahnutie zisku žalobkyne (keďže transakcia bola riadne zanesená v účtovníctve oboch subjektov zmluvu uzavierajúcich, v daňových priznaniach a platba prebehla i cez účet), za dôvodnú bolo treba považovať žalobu aj v časti rozdielu príslušnej čiastkovej požiadavky žalobkyne (20.768,09 eur) a tejto vyplateného sankčného úroku (8.770,13 eur). Rozhodnutie o trovách konania bolo potom odôvodnené právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne prevažným úspechom žalovanej, ktorá ale požadovanú náhradu nevyčíslila a zo spisu sa nepodával vznik žiadnych trov tejto účastníčky. Napokon rozhodnutie o vrátení predavku na trovy dokazovania súd prvého stupňa odôvodnil len vecne a to rozhodnutím o predavku, jeho zložením a nespotrebovaním.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalovaná a to podľa obsahu podania výslovne len v časti vyhovujúcej žalobe, navrhujúc v takejto časti zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolaním v zhode so svojou skoršou argumentáciou namietala predovšetkým vyvodením (súdom prvého stupňa) z vykonaných dôkazov nesprávnych skutkových zistení a tiež nesprávnym právnym posúdením veci, keď podľa nej prakticky žiadna pozornosť nebola venovaná uzavretiu žalobkyňou zmluvy o pôžičke (slúžiacej na preukázanie ušlého zisku) ako jedinej svojho druhu, sledujúcej zníženie daňového základu neskoršieho konateľa žalobkyne Ing. A. M. a dojednanej spôsobom a za podmienok, podporujúcich názor o účelovosti jej dojednania. Žalobkyňa takto podľa nej (žalovanej a odvolateľky) nepreukázala reálne jej ušlý zisk, ale si „iba náhodne vybrala oblasť, kde by vyčíslila škodu“ a súd prvého stupňa okrem neakceptovania takejto argumentácie porušil aj právo účastníčok konania na spravodlivé súdne konanie (tým, že v rozpore so závermi judikatúry Najvyššieho súdu SR, tu reprezentovanej čiastočne citovaným uznesením takéhoto súdu vo veci sp. zn. 2 M Cdo 3/2011, nevypravil rozsudok riadnym odôvodnením).

Žalobkyňa podaním z 11. februára 2013, označeným za vyjadrenie k odvolaniu žalovanej, navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť vyhovením žalobe v celom rozsahu (s len alternatívnym odvolacím návrhom na potvrdenie rozsudku, i tu pre nedostatok uvedenia čohokoľvek iného zrejme v celom rozsahu zhora). Obrana žalovanej v odvolacom konaní je podľa nej cieľným pokusom spochybníť správne a výsledkom dokazovania zodpovedajúce rozhodnutie, hoci ani miestnym zisťovaním z iniciatívy žalovanej (majúcim potvrdiť podozrenia o počinaní na úkor práva štátu na dane) sa účelový postup žalobkyne ani iných osôb nepreukázal; na druhej strane potom ona (žalobkyňa) naďalej považuje za oprávnené vynaložené tiež výdavky za medzinárodnú leteckú prepravu osôb v sume 18.877,59 eur (kde okresný súd požiadavke na náhradu skutočnej škody nevyhoviel).

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach jediného včasného odvolania, ktorým tu bolo (z dôvodov priblížených vzápätí) odvolanie žalovanej (teda výlučne v tej časti, v ktorej žalovaná napadla zjavne jej nekonvenujúce rozhodnutie o uložení povinnosti zaplatiť žalobkyni časť žalobou požadovanej náhrady škody, ako aj v časti trov konania, ktoré rozhodnutie malo povahu rozhodnutia závislého na čo i len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 1 a contrario a ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, keď tu síce šlo (aj) o vec samu, popri tom ale nie i o niektorý zo zákonom ustanovených prípadov, pre ktoré by bolo treba trvať na pojednávaní odvolacieho

súdu (nevznikla tu potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal a i rozhodol vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), nakoľko dospel k záveru, že v častiach účinne dotknutých odvolaním súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere umožnenej mu návrhmi na dôkazy a zároveň dostatočnej pre rozhodnutie a vec tiež posúdil správne po právnej stránke (na čom nemohla nič zmeniť ani jedna z nosných odvolacích námietok žalovanej, ktorými sa v prvom prípade len zotrvalo na argumentácii odmietnutej už súdom prvého stupňa a v prípade druhom rozsudku neopodstatnene vytýkalo jeho zaťaženie procesnou vadou v podobe tzv. nepreskúmateľnosti rozhodnutia).

Ešte pred vecným vyporiadaním sa s predmetom odvolacieho konania je však žiadúce uviesť, prečo nešlo vecne prejednať odvolanie žalobkyne.

Podľa § 204 ods. 1 O. s. p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 57 O. s. p. do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (odsek 1); ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (odsek 2 veta druhá) a lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (odsek 3).

Podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.

Podľa § 41 ods. 2 O. s. p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Ostatné z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu procesného práva Slovenskej republiky zakotvuje pravidlo posudzovania nesprávne či nie celkom dostatočne presne (zrozumiteľne) označených podaní účastníkov primárne podľa ich obsahu. Rozhodujúcim tak nie je, ako účastník svoje podanie pomenuje, ale čo ním reálne sleduje. Jedným zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe (judikatúry) tunajšieho súdu, na ktorých ani s odstupom času niet dôvodu nič meniť, je potom to, čo bolo (nech aj skôr v exekučných veciach, napr. v uznesení Krajského súdu v Trnave z 26. septembra 2011 č. k. 10CoE/93/2011-33) sformulované tak, že podanie účastníka konania, urobené v konaní o odvolaní iného účastníka, je len potiaľ vyjadrením k odvolaniu, pokiaľ sa ním oponuje požiadavke odvolateľa (čiže sa navrhuje ponechanie stavu vecí založeného napádaným rozhodnutím). Ak však takýto ďalší účastník (iný než tzv. prvotný odvolateľ) sám prejaví nespokojnosť s rozhodnutím napádaným odvolaním niekoho iného a aj on navrhuje jeho korekciu, je i jeho podanie (tohto ďalšieho účastníka) potrebné považovať (a to tiež v prípade nenáležitého alebo nie celkom jednoznačného označenia podania) za odvolanie a takto s ním i nakladať (vrátane rozhodnutia odvolacieho súdu o ňom).

Práve takto bolo treba nazerať na podanie žalobkyne z 11. februára 2013, podané na pošte Nitra 1 rovnaký deň a označené spôsobom „Vec: Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného“ (č. l. 347 - 350 spisu). To by vychádzajúc len z jeho označenia zvädzalo k tomu, že ide len o vyjadrenie iniciátorky konania k odvolaniu jej procesnej súperky v spore, v skutočnosti to však bolo celkom inak, nakoľko žalobkyňa takýmto podaním požadovala (o. i.), aby jej bola prisúdená aj tá časť žalobou požadovanej náhrady škody, u ktorej súd prvého stupňa konštatoval neunesenie dôkazného bremena na preukázanie nevyhnutnosti vynaložených výdavkov. Mimo akúkoľvek pochybnosť tu šlo teda aj o vlastné odvolanie žalobkyne, ktoré ale bolo oneskoreným. Žalobkyňa (jej zástupkyňa s plnomocenstvom pre celé konanie) bol totiž napádaný rozsudok doručený ešte 21. decembra 2012, lehota na odvolanie jej začala plynúť nasledujúcim dňom a posledný právny deň takejto lehoty pripadol na pondelok 7. januára 2013 (pre pripadnutie posledného faktického dňa 15-dňovej lehoty na sobotu 5. januára 2013); žalobkyňa však podanie (o ktorom tu je reč) na poštovú prepravu súdu prvého stupňa podala až s viac než mesačným odstupom po uplynutí tzv. odvolacej lehoty.

Odvolaciemu súdu v takejto situácii preto neostávalo iné, než odvolanie žalobkyne ako oneskorené podľa ďalšieho z vyššie citovaných ustanovení (§ 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) odmietnuť.

Odvolanie žalovanej bolo naopak včasným, avšak nedôvodným.

Pokiaľ šlo o odvoláciu námietku údajným porušením práva na spravodlivé súdne konanie, tú odvolací súd nezdiala. Pominúc to, že odvolaním citované závery jedného z uznesení Najvyššieho súdu SR, týkajúce sa požiadaviek na riadne odôvodnené súdne rozhodnutie, sú len mechanickým prevzatím záverov (vrátane použitých formulácií) z tzv. pilotného rozhodnutia, vyslovujúceho sa v prospech nutnosti považovania aj nenáležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia za postup súdu odnímajúci účastníkom reálnu možnosť konať pred súdom (v tejto súv. por. i rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005), totiž žalovaná žiadnym spôsobom nekonkretizovala, v čom malo odôvodnenie napádaného rozsudku zasiahnuť do práva na špecifickú odpoveď na rovnako špecifický argument a z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že snaha odvolateľky urobiť zadosť aj takejto požiadavke musela byť vopred odsúdená na neúspech.

Diskutovanú zložku práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu nejde absolutizovať a za postačujúce je tak nutné považovať dostatočne zrozumiteľné vyporiadanie sa súdu s podstatou argumentu. Ak by mal platiť opak, rozhodnutia súdov by sa stali presným opakom informačnej podvyživenosti či obraznej chudokrvnosti (čo sú synonymá pre niekdajší procesný terminus technicus „nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov“, tu pre prípad záujmu por. § 221 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v znení účinnom do 31. augusta 2005 vrátane) a boli by (nielen pre laického, ale i pre práva znalého) „konzumenta“ nestráviteľnými preto, žeby tu bol naopak prebytok dôvodov, schopných čitateľa vyčerpať bez toho, aby sa takpovediac „v kocke“ dozvedel, prečo konanie skončilo tak, ako jeho výsledok uzavrel súd. V prejednávanej veci však o výskyt odvolaním namietaného opomenutia súdu prvého stupňa nešlo. Takto bolo treba na žalovanou predostretý problém nazerať preto, že obom účastníckam konania aj na nich nezávislému čitateľovi napádaného rozsudku (ako „finálneho produktu“ rozhodovacej činnosti súdu v písomnej podobe) bolo podľa názoru odvolacieho súdu poskytnuté objektívne zrozumiteľné vysvetlenie toho, prečo nad pochybnosťami žalovanej o motivácii konania žalobkyne, resp. osôb s ňou spriaznených, museli prevážiť samou žalovanou iniciované výsledky daňovej kontroly a nespochybniteľnosť toho, že ku kontraktu odôvodňujúcemu úvahy o ušlom zisku žalobkyne a spôsobe jeho určenia aj reálne došlo (rozumej, že tento nebol len fiktívnym s cieľom ukrátiť štát na dani). To platilo najmä pri právnej nerozhodnosti faktoru uzavretia zmluvy medzi osobami s ich tvrdým postavením personálne prepojených osôb, ktoré by mohlo byť významným pri preukázaní počinania postihniteľného aj inštitútmi trestného práva (nič také ale preukázané nebolo) alebo prinajmenšom pri postupovaní takto na ujmu tretej osoby (napr. z dôvodu odporovateľnosti právneho úkonu, o aký prípad tu ale preukázateľne rovnako nešlo). Na práve uvedenom nemohlo nič zmeniť ani žalovanou namietané uzavretie žalobkyňou jedinej zmluvy (nasvedčujúcej ušlému zisku) s logickou potrebou usudzovania na to, že stav uzavretia viacerých zmlúv (nevedno v akom počte) by už akceptovateľným bol. Prijatie takejto optiky by pri jej dovedení do dôsledkov znamenalo len to, že ak by osoba v postavení žalobkyne z prejednávanej veci uzavrela hoc aj s osobou s ňou spriaznenou viac zmlúv o pôžičke (nerozhodno na aké sumy, v súčte však predstavujúce sumu obdobnú tej požičanej žalobkyňou Ing. M., možbyť však i nižšiu alebo vyššiu) a správali sa rovnako, teda jedna i druhá pôžičku zaúčtovali (jedna na strane výdavkovej a druhá na príjmovej) a presun peňazí z dispozičnej sféry jednej takejto osoby do sféry osoby druhej náležite doložili (bez schopnosti daňovej kontroly či orgánov činných v trestnom konaní takéto podklady spochybníť), už by to nárok osoby poškodenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu nevylučovalo. Uvažovanie činiace záver o existencii škody závislým na počte aktivít, počínaním škodcu podviazaných, je však neprijateľným a to bol prvý dôvod, pre ktorý bolo treba závery súdu prvého stupňa v časti ušlého zisku žalobkyne považovať za zrozumiteľné a i dokazovaním dostatočne podložené.

V prípade žalovanou namietanej neštandardnosti pôžičky, zakladajúcej nárok žalobkyne, potom význam malo len to, že takáto pôžička podľa podkladov ani žalovanou účinne nespochybnených bola predmetom účtovníctva aj daňových priznaní oboch tu diskutovaných osôb (žalobkyne aj Ing. A. M.), ako aj bankového platobného styku medzi nimi. To, že Ing. A. M. (ako dlžník z pôžičky) v čase uzavretia zmluvy (29. novembra 2007) nebol konateľom žalobkyne (stal sa ním až 20. augusta 2008, teda po uzavretí daňového obdobia, do ktorého zmluva spadala, tu por. i zápis vo vložke č. 18110/T oddielu Sro obchodného registra vedeného Okresným súdom Trnava) a ani jednej zo spoločníčok žalobkyne v osobe obchodnej spoločnosti B & V Invest, s.r.o., Malženice 44, sídliacej inak na adrese totožnej s tzv. registrovou adresou Ing. M. (kde sa dotyčný stal konateľom až vznikom takejto spoločnosti, teda až 24. júna 2008 - tu por. zápis vo vložke č. 22162/T oddielu Sro obchodného registra vedeného Okresným súdom Trnava) síce nevylučovalo žalovanou konštatovanú personálnu väzbu medzi oboma stranami zmluvy o pôžičke, keďže Ing. M. bol podľa údajov v obchodnom registri aj v čase uzavretia

„inkriminovanej zmluvy“ (a to už od 24. novembra 2005) konateľom ďalšej dnes inak už neexistujúcej obchodnej spoločnosti IN-BV, s.r.o., naposledy sídliacej na Klincovej 37/B v Bratislave a v rozhodnom období (od 20. decembra 2005 do 19. mája 2010) taktiež figurujúcej v postavení jednej zo spoločníčok žalobkyne (tu por. okrem prvého z vyššie spomínaných zápisov tiež zápis vo vložke č. 66607/B obchodného registra vedeného Okresným súdom Bratislava I); na preukázanie žalovanou podsúvaného fingovania aktu pôžičky či nemožnosti dosiahnutia žalobkyňou „za riadneho chodu vecí“ ušlého zisku požadovaného žalobou to však stále bolo primálo. To, že v prejednávanej veci došlo k bezpečnému preukázaniu „len“ jednej transakcie takého typu, na ktorý bola žalobkyňa podľa predpisov o podnikaní (a tiež podľa zápisu v obchodnom registri) oprávnená, totiž neznamenalo, že takáto aktivita bola účelovo vyfabrikovaná pre účely konania v prejednávanej veci, ak k časti postupov štátnych orgánov v pôsobnosti ministerstva financií zakladajúcich právo na náhradu škody síce došlo už pred uzavretím zmluvy o pôžičke, postupy na ujmu žalobkyne však pokračovali i v období po tomto nasledujúcom (vrátením časti nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v sume 12.509.115 niekdajších Sk / dnes 415.226,55 eur 29. júna 2008 a ďalšej časti v sume 4.701.046 niekdajších Sk / dnes 156.046,14 eur dokonca až 28. októbra 2008, hoci sa tak malo stať už v decembri 2007, kedy taktiež mala najneskôr skončiť daňová kontrola, začatá 7. decembra 2006).

Pretože súd prvého stupňa potom riadne odôvodneným matematickým prepočtom, zodpovedajúcim úprave v ustanoveniach § 35b ods. 10 zákona o správe daní a § 17 ods. 1 zodpovednostného zákona dospel aj k záveru o výške náhrady škody, na ktorú žalobkyňi preukázateľne vzniklo právo (kde správne bolo treba najskôr spočítať obe čiastkové nárokovateľné položky požadované žalobou, teda sumy nárokovateľnej skutočnej škody 154,28 eur a ušlého zisku 20.768,09 eur a až od výslednej sumy 20.922,37 eur odpočítať sankčný úrok, ktorého vyplatením už uplatnené nároky boli čiastočne kompenzované a takto sa dopracovať k výslednej sume 12.152,24 eur), jeho záver o potrebe vyhovievania žalobe práve v takejto časti bol správnym. Pomocným (nie však celkom zanedbateľným) dôvodom pre nutnosť uvažovať práve takto bolo napokon i to, že žalovaná zadržívaním finančných prostriedkov majúcich byť vyplatených žalobkyňi po dlhší než zákonom predpokladaný čas (tu por. najmä ust. § 15 ods. 17 a § 35b ods. 7 zákona o správe daní v znení citovanom už súdom prvého stupňa) spôsobila tiež stav nedobrovoľného úverovania štátu žalobkyňou (podnikateľským subjektom) a nápravu takéhoto objektívne neakceptovateľného stavu nešlo zjednať púhym vrátením toho, čo bolo zadržívané. I pri ponechaní zadržívaných prostriedkov zo strany žalobkyne (ak by nimi v rozhodnom čase disponovala) takpovediac ladom, čiže ich ponechaním v banke, by tieto prinášali určitý výnos (ku ktorému pre ich zadržívanie mimo dispozičnej sféry klienta banky prísť nemôže), ani ten by však neodrážal očakávateľný chod vecí (pri ktorom je pravidlom, že voľné finančné prostriedky podnikateľa používajú na to, aby im prinášali čo najväčší profit a nie naopak).

Odvolací súd riadiaci sa úvahami zhora a osvojujúci si i dôvody urobené súdom prvého stupňa súčasťou odôvodnenia jeho rozsudku preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Tak isto bol dôvod naložiť so závislým rozhodnutím o trovách prvostupňového konania, kde pomer prisúdenej sumy k celkovej požiadavke činil 12.152,24 : 31.029,83 a predstavoval úspech žalobkyne v rozsahu 39,16%, neúspech rovnajúci sa úspechu žalovanej zvyšok, teda 60,84% ($(31.029,83 - 12.152,24) : 31.029,83 \times 100$) a výsledkom konania tak bol čistý prevažný úspech žalovanej v rozsahu 21,68% ($60,84 - 39,16$). Pre ten právo na náhradu trov prvostupňového konania vzniklo žalovanej, pretože však tá sa práva na náhradu trov vzdala nevyčíslením požadovanej náhrady v zákonom ustanovenej prekluzívnej (prepadnej) lehote, počítanej od vyhlásenia napádaného rozsudku súdu prvého stupňa (§ 151 ods. 1 O. s. p.), namiesto bolo nepriznanie jej náhrady rozsudkom súdu prvého stupňa a potvrdenie tomu zodpovedajúceho rozhodnutia v prvom stupni odvolacím súdom.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania mali obe účastníčky rovnaký pomer úspechu aj neúspechu i v ňom. Nebyť oneskoreného odvolania žalobkyne, bol by tu jej plný úspech (žalovaná s odvolaním neuspela ani čiastočne). Žalobkyňa však „kontrovaním“ odvolaniu žalovanej vlastným (ale oneskoreným) odvolaním zavinila čiastočný výsledok odvolacieho konania obdobný jeho zastaveniu a práve to bol dôvod, pre ktorý sa situácia oproti tej v čase rozhodovania napádaným rozsudkom zmenila len v tom, že v odvolacom konaní proti neúspechu žalovanej nestál úspech žalobkyne (ako v konaní na súde prvého stupňa), ale diel viny žalobkyne na stave vecnej neprejedateľnosti jej odvolania (usilujúceho o zvrátenie prevažného zamietnutia žaloby) a rozhodovať bolo treba nie podľa § 142 ods. 2

O. s. p., ale podľa takéhoto ustanovenia v kombinácii s ustanovením § 146 ods. 2 vety prvej rovnakého zákona (samozrejme i v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p.). Ak potom žalovaná odvolaním náhradu trov odvolacieho konania nepožadovala a na rozdiel od konania v prvom stupni chýbal i návrh na priznanie náhrady (nutná procesná podmienka), odvolací súd v tejto časti rozhodol spôsobom uvedeným v ostatnej (tretej) vete výroku tohto svojho rozsudku.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosť uložená rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebude splnená dobrovoľne v určenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.